

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษของนักศึกษา
ชั้นปีสุดท้าย หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา*
ERRORS ANALYSIS IN ENGLISH ENDING SOUNDS MADE BY FINAL-YEAR STUDENTS
OF EDUCATION PROGRAM, YALA RAJABHAT UNIVERSITY

สุนิสา โส๊ะอุ*, มุฮัมมัด หะยีเลาะ

Sunisa So-u*, Moohammad Hayiloh

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ยะลา ประเทศไทย

Faculty of Humanities and Social Sciences, Yala Rajabhat University, Yala, Thailand

*Corresponding author E-mail: sunisa.s@yru.ac.th

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีสุดท้าย หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา และ 2) เพื่อศึกษาสาเหตุและปัจจัยที่ทำให้เกิดการผิดพลาดดังกล่าว กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีสุดท้าย หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา จำนวน 216 คน ใช้วิธีการคัดเลือกแบบกำหนดโควตา (Quota Selection) การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณและคุณภาพ โดยข้อมูลเชิงปริมาณใช้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการออกเสียง ในขณะที่ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้ศึกษาสาเหตุและปัจจัยที่ทำให้เกิดการผิดพลาด เครื่องมือในการวิจัย คือ แบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษและแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า เสียงพยัญชนะท้าย /ð/ /g/ /ʒ/ /n/ /ʃ/ และ /tʃ/ คือ เสียงที่นักศึกษาออกเสียงผิดพลาดมากที่สุด ข้อผิดพลาดในการออกเสียง ได้แก่ 1) การแปรเสียง นักศึกษาออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษที่เสียงไม่ก้อง แทนเสียงพยัญชนะที่เสียงก้อง และออกเสียงพยัญชนะท้ายเหมือนกับเสียงตัวสะกดในภาษาไทย 2) การเปลี่ยนเสียง นักศึกษาออกเสียงแทนพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษด้วยเสียงที่มีฐานเกิดเสียงและลักษณะการเปล่งเสียงต่างกัน ซึ่งการแปรเสียงและการเปลี่ยนเสียงมีสาเหตุมาจากการปะปนระหว่างภาษา ซึ่งเกิดจากการแทรกแซงของภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่มีความใกล้เคียงกันและนักศึกษาไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างได้ และ 3) การตัดเสียง นักศึกษาละเว้นไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายและออกเสียงพยัญชนะท้ายควบคู่กันไม่ครบทุกเสียง สาเหตุเกิดจากความยากในตัวภาษา ซึ่งเกิดจากการถ่ายโอนเชิงลบและการขาดความรู้ในการออกเสียงท้ายในภาษาอังกฤษ

คำสำคัญ: ข้อผิดพลาด, การออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษ, นักศึกษาชั้นปีสุดท้าย, หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

Abstract

This research aimed to 1) Study the errors in the pronunciation of English ending sounds made by final-year students of the Education Program at Yala Rajabhat University and 2) Investigate the causes and factors that lead to these errors. The sample consisted of 216 final-year students of the Education Program at Yala Rajabhat University, selected through quota

sampling. This research employed both quantitative and qualitative methods. Quantitative data were used to analyze pronunciation errors, while qualitative data were used to study the causes and factors leading to these errors. The research tools included ending sounds pronunciation test and a questionnaire. The research findings indicated that the ending sounds /ð/ /g/ /ʒ/ /n/ /ʃ/ and /tʃ/ were the most frequently mispronounced sounds by the students. The pronunciation errors included 1) Substitution: Students substituted voiceless ending sounds for voiced ones and pronounced ending sounds similarly to Thai ending sounds. 2) Alteration: Students replaced English ending sounds with sounds that have different places and manners of articulation, which stemmed from language interference caused by the similarities between Thai and English and the students' inability to distinguish these differences. 3) Omission: Students omitted ending sounds and did not pronounce all sounds in clusters, caused by the inherent difficulty of the language, negative transfer and lack of knowledge in pronouncing English ending sounds.

Keywords: Errors, English Ending Sounds Pronunciation, Final-Year Students, Education Program, Yala Rajabhat University

บทนำ

ประเทศต่าง ๆ มีภาษาประจำชาติของตนเอง นอกเหนือจากภาษาท้องถิ่นที่หลากหลายที่ผู้คนในภูมิภาคต่าง ๆ พูดและเข้าใจ ภาษาบางภาษามีผู้พูดหลายล้านคนและบางภาษามีเพียงไม่กี่พันคนเท่านั้น เว็บไซต์ statista.com รายงานว่า ในปี 2566 ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีผู้ใช้งานมากที่สุดในโลกเป็นอันดับที่ 1 โดยมีผู้ใช้งานประมาณหนึ่งพันห้าร้อยล้านคนทั่วโลก ทั้งที่ใช้เป็นภาษาแม่และภาษาที่สอง ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นในด้านการศึกษาร่วมกัน ในหลายประเทศ มีการสนับสนุนให้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง แม้แต่ในประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ ภาษาอังกฤษถือเป็นภาษาที่สองที่มีบทบาทและความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการเรียนรู้ เพื่อเป็นประโยชน์ในการสื่อสารระดับที่กว้างขึ้น หรือในระดับนานาชาติอย่างมีประสิทธิภาพ (Kirkpatrick, A., 2007) ภาษาอังกฤษถือเป็นภาษาที่มีบทบาทสำคัญและมีผลกระทบต่อการขยายตัวของประเทศไทยในหลากหลายด้าน ปัจจุบันสถาบันการศึกษาและมหาวิทยาลัยในประเทศไทยได้พยายามปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาให้มีความเป็นสากลมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ทางกระทรวงศึกษาธิการของประเทศไทยยังได้ส่งเสริมให้นักเรียนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่วัยอนุบาลเพื่อเตรียมความพร้อมและให้ตัวนักเรียนได้มีความคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษดีขึ้น จากเหตุผลทั้งหมดที่กล่าวข้างต้นจึงเป็นผลให้ภาษาอังกฤษเพิ่มโอกาสทางการศึกษา ทำให้มีโอกาสดังกล่าวได้รับการตอบรับเข้าศึกษาและยังมีโอกาสได้รับการทุนการศึกษาที่มากกว่าคนปกติเนื่องจากการสมัครเข้าศึกษาต่อและสมัครทุนการศึกษามักจะมีเงื่อนไขระดับการรู้ภาษาอังกฤษเข้ามาเกี่ยวข้องอยู่เสมอ (กัญญารัตน์ เอี่ยมวันทอง, 2565)

ด้วยเหตุผลทั้งหลายที่ได้กล่าวมา ในฐานะอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ ปฏิบัติการสอนในรายวิชา สัทศาสตร์และสัทวิทยาและรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับวิชาชีพ ที่มุ่งเน้นพัฒนาทักษะการออกเสียงซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของทักษะการพูดภาษาอังกฤษ พบว่า นักศึกษาที่เข้ามาเรียนในรายวิชาเหล่านี้ในแต่ละภาคการศึกษาจำเป็นต้องได้รับการปรับพื้นฐานและฝึกฝนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นอย่างมากเพื่อการเตรียมตัวให้พร้อมต่อการสอบวัดระดับทางด้านทักษะภาษาอังกฤษโดยเฉพาะนักศึกษาสังกัดหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต ว่าที่บัณฑิตที่ต้องจบการศึกษาเพื่อไปปฏิบัติหน้าที่ครู มีความเชื่อมโยงกับสมรรถนะทางด้านภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก ด้วยการที่สำนักงานเลขาธิการคุรุสภาและสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (สทศ.) ร่วมลงนามข้อตกลงบันทึกความร่วมมือ (MOU) การดำเนินการจัดการทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อขอรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู โดยให้สถาบัน

ทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติดำเนินการจัดการทดสอบเพื่อขอรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูและนำส่งข้อมูลผลคะแนนการทดสอบเพื่อขอรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูจากครุสภาตามที่กำหนด

จากสภาพปัญหาและความสำคัญดังกล่าว จึงสนใจในการทำวิจัย เรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาชั้นปีสุดท้าย หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาสายครุนั้น จำเป็นต้องให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจเรื่องเสียงในภาษา สามารถออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นหน่วยพื้นฐานแรกของภาษาได้ถูกต้อง ส่งผลในการพูดเพื่อการสื่อสารของนักศึกษามีประสิทธิภาพ และเพื่อหาแนวทางในการพัฒนาการพูดและเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการเตรียมพร้อมในการสอนและการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษาให้มีสมรรถนะทางด้านภาษาอังกฤษได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรและมหาวิทยาลัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาชั้นปีสุดท้าย หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา
2. เพื่อศึกษาสาเหตุและปัจจัยที่ทำให้เกิดการผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาชั้นปีสุดท้าย หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

วิธีดำเนินการวิจัย

1. รูปแบบการวิจัย เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Methods Research)
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ประชากร คือ นักศึกษาชั้นปี 4 ชั้นปีสุดท้าย หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา จำนวน 422 คน ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา ภาษาอังกฤษสำหรับวิชาชีพ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา จำนวน 216 คน ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา ภาษาอังกฤษสำหรับวิชาชีพ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ใช้วิธีการคัดเลือกแบบกำหนดโควตา (Quota Selection) เป็นการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการกำหนดสัดส่วนของจำนวนกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มตามสาขาวิชา จำนวน 12 สาขาวิชา ๆ ละ 18 คน ให้ครบตามจำนวนที่กำหนดให้ คำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางสำเร็จรูปของ เครซี และ มอร์แกน (Krejcie, R. V. & Morgan, D. W., 1970) โดยที่ประชากรทั้งหมด คือ นักศึกษาชั้นปีสุดท้าย หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลาจำนวน 422 คน (N) และกลุ่มตัวอย่าง คือ ของนักศึกษาชั้นปีสุดท้าย หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา จำนวน 216 คน (S)

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย คำศัพท์ภาษาอังกฤษจำนวน 60 คำ แบ่งออกเป็นคำที่ใช้ทดสอบเสียงพยัญชนะท้าย 1 เสียง ได้แก่ เสียง [z] [v] [ð] [θ] [g] [k] [ʒ] [dʒ] [n] [tʰ] [ʃ] [tʃ] จำนวน 36 คำ คำที่มีการออกเสียงพยัญชนะท้าย - ed [d] - ed [tʰ] จำนวน 6 คำ และ คำที่ใช้ทดสอบเสียงพยัญชนะท้ายควบกล้ำ 2 เสียง ได้แก่ เสียง [st] [nd] [sk] [ftʰ] [tʰd] [ks] จำนวนทั้งสิ้น 18 คำ 2) แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยและสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการออกเสียง ประกอบด้วยประเด็นคำถาม 20 ข้อ มีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวิจัย ดังนี้ 1) การสร้างแบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษ ได้แก่ 1.1) ศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงภาษาอังกฤษและเอกสารตำราที่เกี่ยวข้องกับสัทศาสตร์และภาษาศาสตร์ 1.2) ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษ 1.3) ศึกษาคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีการใช้งานเทียบเคียงกับมาตรฐาน Common European Framework of Reference for Language (CEFR) ระดับ B1 คือ เทียบเท่ากับผู้ใช้ภาษาที่สามารถเข้าใจและสร้างถ้อยคำในหัวข้อที่คุ้นเคย รวมถึงให้ความคิดเห็นและคำอธิบายได้ 1.4) นำข้อมูลที่ได้จาก ข้อ 1.1 1.2 และ 1.3 มาสร้างเป็น

แบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษ ประกอบไปด้วยคำศัพท์ภาษาอังกฤษจำนวน 100 คำ แบ่งออกเป็น คำที่ใช้ทดสอบเสียงพยัญชนะท้าย 1 เสียง จำนวน 60 คำ เพื่อทดสอบเสียง [z] [v] [ð] [θ] [g] [k] [3] [dʒ] [n] [t] [ʃ] [tʃ] คำที่ใช้ทดสอบเสียงพยัญชนะท้าย - ed [d] และ - ed [tʰ] เสียงละ 5 คำ จำนวน 10 เสียง และ คำที่ใช้ทดสอบเสียงพยัญชนะท้ายควบกล้ำ 2 เสียง จำนวน 30 คำ เพื่อทดสอบเสียงควบกล้ำ [st] [nd] [sk] [ftʰ] [tʰd] [ks] คู่ละ 5 คำ 1.5) นำแบบทดสอบที่สร้างได้ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิและเชี่ยวชาญทางด้านภาษาศาสตร์ ภาษาอังกฤษและงานวิจัย ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา ด้วยการคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง ข้อคำถามกับจุดประสงค์ (Index of Item-Objective Congruence หรือ IOC) 1.6) นำผลจากการตรวจสอบของผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแบบทดสอบให้มีความเหมาะสม 1.7) เมื่อปรับปรุงแบบทดสอบแล้ว นำไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่อยู่ในกลุ่มประชากร 1.8) นำผลคะแนนที่ตรวจจากแบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะท้ายมาหาค่าความยากง่าย และหาอำนาจจำแนก เป็นรายข้อ แล้วเลือกเฉพาะข้อที่มีความยากง่าย ระหว่าง .20 - .80 ให้ได้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ใช้ทดสอบการออกเสียงพยัญชนะท้ายจำนวน 60 คำ แบ่งออกเป็น คำที่ใช้ทดสอบเสียงพยัญชนะท้าย 1 เสียง เพื่อทดสอบเสียง [z] [v] [ð] [θ] [g] [k] [3] [dʒ] [n] [t] [ʃ] [tʃ] ใช้เสียงละ 3 คำ จำนวนทั้งสิ้น 36 คำ คำที่ใช้ทดสอบเสียงพยัญชนะท้าย - ed [d] และ - ed [tʰ] เสียงละ 3 คำ จำนวนทั้งสิ้น 6 คำ และ คำที่ใช้ทดสอบเสียงพยัญชนะท้ายควบกล้ำ 2 เสียง เพื่อทดสอบเสียง [st] [nd] [sk] [ftʰ] [tʰd] [ks] คู่ละ 3 คำ จำนวนทั้งสิ้น 18 คำ 1.9) นำแบบทดสอบที่ได้ไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้ สูตรหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ KR₂₀ ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความรู้เท่ากับ 0.83 2) แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยและสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการออกเสียง 2.1) ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงภาษาอังกฤษและเอกสาร ตำราที่เกี่ยวข้องกับสัทศาสตร์และภาษาศาสตร์ 2.2) ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุและปัจจัยที่ส่งผลต่อความผิดพลาดในการออกเสียง 2.3) นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 2.1 และ 2.2 มาแบบสอบถาม จำนวน 20 ข้อ 2.4) นำแบบสอบถามที่สร้างได้ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิและเชี่ยวชาญทางด้านภาษาศาสตร์และงานวิจัย ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาด้วยการคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง ข้อคำถามกับจุดประสงค์ (Index of Item-Objective Congruence หรือ IOC) 2.5) นำผลจากการตรวจสอบของผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแบบสอบถามให้มีความเหมาะสม 2.6) เมื่อปรับปรุงแบบสอบถามแล้ว นำไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่อยู่ในกลุ่มประชากร 2.7) นำแบบสอบถามที่ได้ไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้ วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient)

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล ได้ดำเนินการ ดังนี้ 1) ผู้วิจัยชี้แจงขั้นตอนในการเก็บข้อมูลให้นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทราบ 2) ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษกับนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง พร้อมบันทึกผลการออกเสียงของนักศึกษาในแบบบันทึกผล 3) ผู้วิจัยนำข้อมูลมาบันทึก วิเคราะห์ และสรุปผล 4) ผู้วิจัยมอบแบบสอบถามให้นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยและสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการออกเสียง 5) ผู้วิจัยรับแบบสอบถามกลับและนำข้อมูลมาบันทึก วิเคราะห์ และสรุปผล

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าความถี่ และค่าร้อยละ

ผลการวิจัย

1. ข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาชั้นปีสุดท้าย หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ปรากฏดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาชั้นปีสุดท้าย หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

คำที่ใช้ทดสอบ	จำนวน ผู้ที่ออกเสียงถูก	ร้อยละ ผู้ที่ออกเสียงถูก	ร้อยละ ผู้ที่ออกเสียงผิด
with, clothe, breathe, drag, big bag, plug, garage, rouge, massage, design, down, push, finish, rubbish, peach	0	0.00	100.00
potatoes, nine, girl, smile	32	14.81	85.19
has, milk, stomach, possible	33	15.28	84.72
wind, mind, kind, mask, desk, risk, left, soft, gift, world, wild, build, sixty, banks, thinks, called, planned, starved, punished, cooked, stopped	39	18.06	81.94
tooth, mouth (n.), booth	45	20.83	79.17
breeze	47	21.76	78.24
have, love, give	51	23.61	76.39
first, next, fast	58	26.85	73.15
Like	83	38.43	61.57
orange, sausage, manage	148	68.52	31.48
match	207	95.83	4.17
which	214	99.07	0.93

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า ไม่มีคำใดที่นักศึกษาออกเสียงพยัญชนะท้ายถูกต้องทุกคน ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาโดยละเอียด พบว่า มีคำจำนวน 15 คำ ที่ไม่มีนักศึกษากลุ่มตัวอย่างคนใดออกเสียงได้ถูกต้อง คำเหล่านั้นมีเสียงพยัญชนะท้ายเป็นเสียง /ð/ /g/ /ʒ/ /n/ /ʃ/ และ /tʃ/ ได้แก่ “with” “clothe” “breathe” “drag” “big bag” “plug” “garage” “rouge” “massage” “design” “down” “push” “finish” “rubbish” และ “peach” ซึ่งทุกคำมีความผิดพลาดในการออกเสียงร้อยละ 100 นอกจากนั้น ยังพบว่า มีคำอื่น ๆ อีก 50 คำ ที่นักศึกษากลุ่มตัวอย่างออกเสียงผิดพลาดโดยมีค่าร้อยละของความผิดพลาดสูงเช่นกัน คือ ระหว่างร้อยละ 70 ถึงร้อยละ 99 โดยคำเหล่านั้นเป็นคำที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียง /z/ /v/ /θ/ /k/ /l/ - ed /d/ - ed /t/ /st/ /nd/ /sk/ /ft/ /ld/ และ /ks/ ในทางกลับกัน มีคำที่นักศึกษาเกินครึ่งออกเสียงพยัญชนะท้ายถูกต้อง ได้แก่ “orange” “sausage” และ “manage” ซึ่งทั้ง 3 คำมีเสียงพยัญชนะท้ายเป็นเสียง /dʒ/ โดยทั้ง 3 คำ มีความผิดพลาดในการออกเสียงร้อยละ 31.48 เท่ากัน และพบว่า คำที่นักศึกษากลุ่มตัวอย่างสามารถออกเสียงพยัญชนะท้ายได้ถูกต้องมากที่สุด คือ “match” และ “which” ซึ่งมีเสียงพยัญชนะท้ายเป็นเสียง /tʃ/ มีความผิดพลาดในการออกเสียงแค่ร้อยละ 4.17 และ 0.93 ตามลำดับ

ผลการทดสอบการออกเสียงพยัญชนะท้าย พบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างออกเสียง “has” “potatoes” “breeze” ที่มีเสียง [z] เป็นพยัญชนะท้าย ผิดพลาด เป็นเสียง [s] เนื่องจาก ทั้ง [z] และ [s] มีตำแหน่งที่เกิดเสียงและวิธีการเปล่งเสียงเหมือนกัน แตกต่างกันที่ [z] เป็นเสียงที่มีความก้อง (voiced) และไม่มีเสียงเทียบเคียงในระบบพยัญชนะไทย ตรงกันข้ามกับ [s] ที่เป็นเสียงไม่ก้อง (voiceless) ซึ่งนักศึกษามารถออกเสียงได้ง่ายกว่า และเสียงใกล้เคียงกับพยัญชนะ ซ และ ส ในภาษาไทย และยังพบว่า นักศึกษาบางส่วนออกเสียงพยัญชนะท้าย [z] ใน ‘breeze’ ผิดพลาดเป็น [d] ที่ออกเสียงคล้ายกับพยัญชนะ ด ในภาษาไทย นอกจากนั้น ยังพบความผิดพลาดเช่นเดียวกันกับ คำที่มีพยัญชนะท้าย [ð] [θ] [ʒ] ซึ่งไม่มีเสียงเทียบเคียงในระบบพยัญชนะไทย และ [dʒ] ที่เทียบเคียงได้กับพยัญชนะ จ นักศึกษาออกเสียงผิดพลาดเป็นเสียง [d] เช่น “with” /wɪd/ “tooth” /tʰuːd/

“garage” /kʌɹɑːd/ “manage” /mæned/ ซึ่งทั้ง ช ส และ ด จัดอยู่ในมาตราตัวสะกด แม่ กด ในภาษาไทย ที่ขณะเปล่งเสียงนั้น มีการกักลมเอาไว้แต่ไม่มีการระเบิดลมออกมา

สำหรับ “have” “love” “give” ที่มีพยัญชนะท้าย [v] นักศึกษากลุ่มตัวอย่างออกเสียงผิดพลาด เป็นเสียง [f] /hæf/ /lʌf/ /giːf/ เนื่องจาก ทั้ง [v] และ [f] มีตำแหน่งที่เกิดเสียงและวิธีการเปล่งเสียงเหมือนกัน แตกต่างกันที่ [v] เป็นเสียงที่มีความก้อง (voiced) และไม่มีเสียงเทียบเคียงในระบบพยัญชนะไทย ตรงกันข้ามกับ [f] ซึ่งที่เป็นเสียงไม่ก้อง (voiceless) ซึ่งนักศึกษาสามารถออกเสียงได้ง่ายกว่า และเสียงใกล้เคียงกับพยัญชนะ ฟ ในภาษาไทย และยังพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ออกเสียงคำที่มีพยัญชนะท้าย [v] ผิดพลาดเป็นเสียง [b] /hæb/ /lʌb/ /giːb/ ซึ่งออกเสียงคล้ายกับเสียง บ ในภาษาไทย ซึ่งทั้ง ฟ และ บ จัดอยู่ในมาตราตัวสะกด แม่ กบ ในภาษาไทย ที่ขณะเปล่งเสียงนั้น มีการกักลมเอาไว้แต่ไม่มีการระเบิดลมออกมา

นอกจากนั้น ยังพบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างออกเสียงคำ “drag” “big bag” “plug” ที่มีพยัญชนะท้าย [g] ผิดพลาด เป็น dʒæk/ /bɪkbæk/ /pʰɹʌk/ เนื่องจาก ทั้ง [g] และ [k] มีตำแหน่งที่เกิดเสียงและวิธีการเปล่งเสียงเหมือนกัน แตกต่างกันที่ [g] เป็นเสียงที่มีความก้อง (voiced) และไม่มีเสียงเทียบเคียงในระบบพยัญชนะไทย ตรงกันข้ามกับ [k] ซึ่งที่เป็นเสียงไม่ก้อง (voiceless) ซึ่งนักศึกษาสามารถออกเสียงได้ง่ายกว่า และเสียงใกล้เคียงกับพยัญชนะ ก ในภาษาไทย ที่ขณะเปล่งเสียงนั้น มีการกักลมเอาไว้แต่ไม่มีการระเบิดลมออกมาและบางส่วนออกเสียงผิดพลาดเป็นเสียง [ŋ] เช่น /bɪkbæk/ /pʰɹʌŋ/ เช่นเดียวกันกับคำที่มีพยัญชนะท้าย [kʰ] ซึ่งต้องออกเสียงแบบมีกลุ่มลม นักศึกษาส่วนใหญ่ออกเสียงผิดพลาดโดยการละเว้นการออกเสียง เช่น ในคำว่า “like” ออกเสียงเป็น /laɪ/ และพบว่า “milk” นักศึกษาออกเสียงเป็น /mɪʌ/ ที่ไม่ปรากฏเสียงพยัญชนะท้าย เนื่องจากนักศึกษาคำนึงกับคำว่า โล้ค มิลค์ ในการสื่อสารเป็นภาษาไทย ส่วน “stomach” ที่มีเสียงท้ายเป็น [kʰ] กลับพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ออกเสียงผิดเป็น [k] /stomʌk/ และยิ่งไปกว่านั้น มีการออกเสียงผิดพลาดเป็น /stomʌtʃ/ เพราะเข้าใจว่า ตัวสะกด - ch ต้องออกเสียงเป็น [tʃ]

คำท้ายที่มีพยัญชนะท้าย [n] พบความผิดพลาด คือ นักศึกษาไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย เช่น “design” “down” “nine” ออกเสียงเป็น /dɪsaɪ/ /daʊ/ /naɪ/ เนื่องจากนักศึกษาคำนึงกับการออกเสียงในภาษาไทย ที่ สระไอ และ สระเอา ไม่มีเสียงพยัญชนะตัวสะกดตามหลัง จึงไม่สามารถออกเสียงพยัญชนะตามหลังสระเหล่านี้ได้ เช่นเดียวกันกับคำที่มีเสียงพยัญชนะท้าย [ɹ] ซึ่งเป็นหน่วยเสียงย่อยของเสียงพยัญชนะ /l/ ที่พบในตำแหน่งหลังสระ โดยพบว่า นักศึกษาคำนึงกับการออกเสียงในภาษาไทย ที่พยัญชนะ ล เมื่อเป็นตัวสะกด จะออกเสียงเป็น น เพราะอยู่มาตราตัวสะกดแม่กน จึงกระทบกับการออกเสียงคำในภาษาอังกฤษ “possible” ที่นักศึกษาก่อนออกเสียงผิดพลาดเป็น /pɒsɪbʌn/ ในส่วนของ “girl” “smile” พบว่า นักศึกษาไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย [ɹ] จึงออกเสียงผิดพลาด เป็น /gɜːr/ /kɜːr/ /smaɪ/ บางส่วนเปลี่ยนเสียงพยัญชนะท้ายเป็น [w] ออกเสียงเป็น /kɜːw/ /gɜːw/

นักศึกษากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ออกเสียงคำที่มีพยัญชนะท้ายควบกล้ำ 2 เสียง ผิดพลาดโดยละเว้นการออกเสียงควบกล้ำเสียงสุดท้าย เช่น “next” ออกเสียงเป็น /neks/ มีการหายไปของเสียง [t] “kind” ออกเสียงเป็น /kaɪ/ มีการหายไปของเสียง [d] และ “gift” ออกเสียงเป็น /gɪf/ มีการหายไปของเสียง [tʰ] และยังพบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างบางคนละเว้นการออกเสียงพยัญชนะท้ายควบกล้ำเสียงแรกเช่นกัน “banks” ออกเสียงเป็น /bæŋs/ “sixty” ออกเสียงเป็น /sɪkʰti/ มีการหายไปเสียง [kʰ] สำหรับการออกเสียงคำกริยาที่เติม - ed มีนักศึกษาน้อยมากที่ออกเสียงถูกต้อง ส่วนใหญ่ไม่ทราบหลักการออกเสียง คำปัจจัย - ed ในคำกริยา จึงออกเสียงผิดพลาด โดยออกเสียง - ed เป็น [ed] เช่น “called” ออกเสียงเป็น /kɔːled/ “starved” ออกเสียงเป็น /stɑːwed/ “stopped” ออกเสียงเป็น /stɒped/ ยิ่งไปกว่านั้น ผู้วิจัยยังพบอีกว่า นอกจากความผิดพลาดที่เกิด

ขึ้นกับการออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษแล้ว นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีการออกเสียงพยัญชนะต้นและสระผิดพลาดเช่นกัน

2. สาเหตุและปัจจัยที่ทำให้เกิดการผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาชั้นปีสุดท้าย หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา นักศึกษาชั้นปีสุดท้าย สังกัดหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต จำนวน 216 คน ส่วนใหญ่ร้อยละ 80 มีภูมิลำเนาอยู่ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ คือ จังหวัดนราธิวาส ยะลา และปัตตานี นักศึกษาส่วนใหญ่มีภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ ในขณะที่บางส่วนที่มาจากจังหวัดสงขลา สตูล พัทลุง พังงา และสุราษฎร์ธานี มีภาษาไทยถิ่นใต้เป็นภาษาแม่ ข้อมูลการประเมินความสามารถของตนเองในพูดและออกเสียงภาษาอังกฤษ พบว่า ส่วนใหญ่ ร้อยละ 59 มีความชอบภาษาอังกฤษ ซึ่งนักศึกษาที่ชอบภาษาอังกฤษนั้น เริ่มชอบภาษาอังกฤษตอนเรียนระดับชั้นประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 48 เหตุผลส่วนใหญ่ที่ชอบภาษาอังกฤษคือ ครุสอนสนุก น่าสนใจ ทำหาย รู้สึกว่าเรียนสนุก และ อยากสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ ในขณะที่นักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 41 ที่ไม่ชอบภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่า เนื้อหายากขึ้น ไม่เข้าใจ ไม่รู้ความหมายคำศัพท์ โดยร้อยละ 55 ให้ข้อมูลว่า ครูที่เคยสอนภาษาอังกฤษตอนระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นนั้น ใช้ภาษาไทยเป็นหลัก ใช้ภาษาอังกฤษไม่มากนัก สำหรับความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเองนั้น ส่วนใหญ่ ร้อยละ 57 คิดเห็นว่าตนเองมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษค่อนข้างอ่อน ซึ่งไม่ต่างกับความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง ที่ส่วนใหญ่คิดเห็นว่า ตนเองมีทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษค่อนข้างอ่อน คิดเป็นร้อยละ 57 เช่นกัน ผลการวิจัยยังพบอีกว่า กลุ่มตัวอย่างมีการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษนาน ๆ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 48 บางส่วนมีการฝึกบ้างแต่ไม่บ่อย มีจำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 33 ฝึกบ่อย ร้อยละ 9 และ ไม่ฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษเลย ร้อยละ 10 เมื่อพิจารณาถึงโอกาสที่กลุ่มตัวอย่างได้ใช้ภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติผู้เป็นเจ้าของภาษานั้น พบว่า มีนาน ๆ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59 และ ไม่มีโอกาสเลย คิดเป็นร้อยละ 46 ยิ่งไปกว่านั้น ถ้ามีโอกาสได้เจอชาวต่างชาติ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้สึกกลัวคิดเป็นร้อยละ 63 โดยให้เหตุผลว่า สื่อสารไม่ได้ สื่อสารไม่เข้าใจ ไม่มีความมั่นใจในตนเอง กลัวผิด ไม่กล้า ไม่คุ้นเคย ในขณะที่ส่วนน้อยเท่านั้นที่ไม่รู้สึกกลัวชาวต่างชาติ กล้าเข้าไปพูดคุย คิดเป็นร้อยละ 37 โดยให้เหตุผลว่า อยากฝึกพูด อยากสื่อสาร อยากเปิดประสบการณ์ บางส่วนมีความมั่นใจ อยากทำหาย ไม่กลัวว่าผิดหรือถูก

อภิปรายผล

1. ข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาชั้นปีสุดท้าย หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา เสียงพยัญชนะท้าย /ð/ /g/ /ʒ/ /n/ /f/ และ /tʃ/ คือ เสียงที่นักศึกษาออกเสียงผิดพลาดมากที่สุด กล่าวได้ว่า ไม่มีนักศึกษาคนใดออกเสียงเหล่านี้ได้ถูกต้อง รองลงมา คือ คำที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียง /z/ /v/ /θ/ /k/ /ʌ/ - ed /d/ - ed /t/ /st/ /nd/ /sk/ /ft/ /ld/ และ /ks/ สอดคล้องกับ ถิรวัฒน์ ต้นทนิส ที่ได้ศึกษา พบว่า พยัญชนะตำแหน่งท้าย ได้แก่ /ʒ/, /dʒ/, /f/, /θ/, /ð/, /z/, /tʃ/, /g/, /ʌ/ คือ เสียงที่มีปัญหาที่สุดในการออกเสียงของนักศึกษาสหวิทยาการชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ถิรวัฒน์ ต้นทนิส, 2555) สามารถจำแนกความผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษได้ ดังนี้ 1) การแปรเสียง นักศึกษาออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษที่เสียงไม่ก้อง (Voiceless) ที่มีฐานเกิดเสียงเดียวกันแทนเสียงพยัญชนะที่เสียงก้อง (Voiced) โดยที่ลักษณะการเปล่งเสียงที่แปรเปลี่ยนนั้นอาจเหมือนหรือต่างกันและจะพบได้มากในพยัญชนะกลุ่มเสียงเสียดแทรก เช่น “breeze” /bʒi:z/ ออกเสียงเป็น /bʒi:s/ “give” /gɪv/ ออกเสียงเป็น /gɪf/ “garage” /ˈgæɹɑ:ʒ/ ออกเสียงเป็น /kʌɹɑ:dʒ/ และความผิดพลาดที่พบเป็นส่วนใหญ่ คือ นักศึกษาออกเสียงพยัญชนะท้ายเป็นเสียงแบบ unreleased คือ มีการกักลมเอาไว้ในฐานที่เกิดเสียงเดียวกันแต่ไม่มีการระเบิดลมออกมา เช่น “has” /həz/ ออกเสียงเป็น /hæd/ “love” /ʌv/ ออกเสียงเป็น /lʒ:b/ “drag”

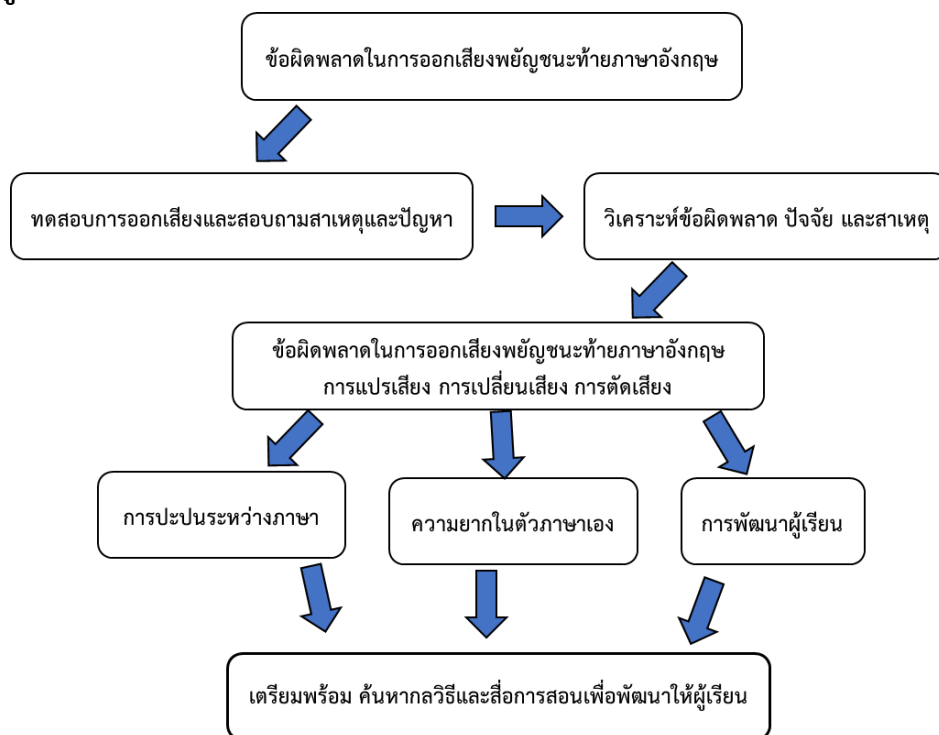

/dʒæɡ/ ออกเสียงเป็น /dʒæk/ ซึ่งเสียงแปรเหล่านี้สามารถเทียบเคียงได้กับเสียงพยัญชนะในระบบเสียงภาษาไทย กล่าวคือ [d] เทียบเคียงกับเสียง ด [b] เทียบเคียงกับเสียง บ [k] เทียบเคียงกับเสียง ก สอดคล้องกับ Nakin, P. & Inpin, B. ที่ได้ศึกษาสถานะและปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษของนักเรียน EFL จากมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง พบว่า เสียงที่เป็นปัญหาหลักของนักเรียน คือ เสียงที่ไม่มีภาษาไทยระบบเสียงโดยเฉพาะในตำแหน่งสุดท้าย เช่น /g/ /z/ /ʌ/ (Nakin, P. & Inpin, B., 2017) 2) การเปลี่ยนเสียง นักศึกษาออกเสียงแทนพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษด้วยเสียงที่มีฐานเกิดเสียงและลักษณะการเปล่งเสียงต่างกัน เช่น “with” /wɪð/ ออกเสียงเป็น /wɪd/ /wɪs/ /wɪt/ “tooth” /tʰuːθ/ ออกเสียงเป็น /tʰuːd/ /tʰuːtʰ/ /tʰuːs/ สอดคล้องกับ อาทิตย์ ถมมา และคณะ ที่พบว่า เสียง /θ/ เป็นเสียงที่คนไทยมักจะออกเสียงเป็นเสียง ท ในภาษาไทย เพราะเข้าใจผิด คิดว่า th ที่ใช้สะกดคำนั้นออกเสียงเหมือนในภาษาไทย (อาทิตย์ ถมมา และคณะ, 2564) “manage” /ˈmænɪdʒ/ ออกเสียงเป็น /mæned/ “possible” /ˈpɒsəbəl/ ออกเสียงเป็น /pɒsɪbəl/ สอดคล้องกับ ศิริรัตน์ ชูพันธ์ และอรรถพล พิพัฒน์ ได้วิเคราะห์การออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษ ได้แก่ เสียงเสียดแทรก /f, v, θ, ð, s, z, ʃ, ʒ/ เสียงกักเสียดแทรก /tʃ, dʒ/ และเสียงข้างลิ้น /l/ ของ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี พบว่า เสียงพยัญชนะท้าย /ð/ เป็นเสียงที่กลุ่มตัวอย่างออกเสียงได้ถูกต้องน้อยที่สุด รูปแปรของเสียงพยัญชนะท้ายที่พบมากที่สุด คือ รูปแปร [t] (ศิริรัตน์ ชูพันธ์ และอรรถพล พิพัฒน์, 2560) ลักษณะของความผิดพลาดของการแปรเสียงและการเปลี่ยนเสียง สอดคล้องกับ กมลเนตร ลีวามะ, ทิพย์วรรณ จรรยาสุภาพ ศึกษาความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะกักท้ายคำ ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีภูมิหลังทางภาษาต่างกัน พบว่า ลักษณะข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะกัก ไม่ก้องท้ายคำภาษาอังกฤษที่ปรากฏมากที่สุด คือ การเปลี่ยนเสียง ส่วนลักษณะข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะกักก้องท้ายคำภาษาอังกฤษที่ปรากฏมากที่สุด คือ การแปรเสียง สาเหตุเนื่องมาจากการปะปนระหว่างภาษา (กมลเนตร ลีวามะ, 2544); (ทิพย์วรรณ จรรยาสุภาพ, 2525) ซึ่งเกิดจากการแทรกแซงของภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่ความใกล้เคียงกันและนักศึกษาไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างได้ จึงใช้เสียงพยัญชนะตัวสะกดเสียงใดเสียงหนึ่งใน 8 เสียงของภาษาไทยแทนเสียงท้ายคำภาษาอังกฤษที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน 3) การตัดเสียง นักศึกษาละเว้นไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย เช่น “like” /laɪkʰ/ ออกเสียงเป็น /laɪ/ “design” /dɪˈzaɪn/ ออกเสียงเป็น /dɪsɪ/ “nine” /naɪn/ ออกเสียงเป็น /naɪ/ “wild” /waɪld/ ออกเสียงเป็น /waɪ/ และยังพบว่า นักศึกษาออกเสียงพยัญชนะท้ายควบกล้ำไม่ครบทุกเสียง เช่น “gift” /ɡɪftʰ/ ออกเสียงเป็น /ɡɪf/ “left” /leftʰ/ ออกเสียงเป็น /lef/ “mask” /mæsk/ ออกเสียงเป็น /mæs/ “thinks” /θɪŋkʰs/ ออกเสียงเป็น /tʰɪŋ/ สาเหตุของความผิดพลาดนี้เนื่องมาจากการปะปนระหว่างภาษา ซึ่งเกิดจากนักศึกษาละเลยการออกเสียง ไม่คุ้นชินกับการออกเสียงพยัญชนะท้ายมากกว่า 1 เสียงและไม่ต้องการออกเสียงพยัญชนะใด ๆ หลังเสียงสระโดยเฉพาะหลังเสียงประสมและจากการวิเคราะห์ข้อมูล ยังอีกพบว่า นักศึกษาออกเสียงคำกริยาภาษาอังกฤษที่มีคำปัจจัย - ed ผิดพลาด คือ นักศึกษาออกเสียง [ed] ไม่ออกเสียงทั้ง [d] และ [tʰ] ตามกฎการออกเสียง เช่น “called” /kʰɔːld/ ออกเสียงเป็น /kʰɔːled/ “starved” /stɑːvd / ออกเสียงเป็น /stɑːwed/ “stopped” /stɒptʰ / ออกเสียงเป็น /stɒped/ สาเหตุเกิดจากความยากในตัวเอง (กมลเนตร ลีวามะ, 2544); (ทิพย์วรรณ จรรยาสุภาพ, 2525) ซึ่งเกิดจากนักศึกษานำกฎเกณฑ์ในการออกเสียงไปใช้ไม่ถูกต้องหรือสมบูรณ์ ประกอบกับพยัญชนะควบกล้ำในภาษาอังกฤษมีหลายเสียง ทำให้ยากต่อการออกเสียงให้ครบ สอดคล้องกับ อาภาพรรณ เรืองกุล อุปสรรคในการออกเสียงภาษาอังกฤษของคำที่ลงท้ายด้วย - ed เกิดจากบทบาทของการถ่ายโอนเชิงลบการขาดความรู้ในการออกเสียงท้ายคำในภาษาอังกฤษที่เติม - ed การสรุปกฎเกณฑ์ที่เกินความพอดีและการเข้าถึงภาษาปลายทางที่ไม่เพียงพอ (อาภาพรรณ เรืองกุล, 2563)

2. สาเหตุและปัจจัยที่ทำให้เกิดการผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษ สามารถอภิปรายผลได้ว่า นักศึกษาชั้นปีสุดท้าย หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยกลางใน

การสื่อสารหลักในการเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย และใช้ภาษาแม่ของตัวเองในการสื่อสารกับเพื่อนหรือสมาชิกในครอบครัว ซึ่งมีความแตกต่างกับภาษาอังกฤษ ทั้งหน่วยเสียงสระและพยัญชนะ นักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้เรียนในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ค่อนข้างอ่อน ไม่ได้ได้รับการพัฒนาทักษะการพูดและออกเสียงเท่าที่ควร ประกอบกับในชีวิตประจำวัน นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเลย และนักศึกษาไม่คิดหรือสนใจที่จะฝึกภาษาพูดหรือออกเสียงอังกฤษ ทั้ง ๆ มีทัศนคติที่ดี ชอบภาษาอังกฤษ และมีโอกาสได้ลงทะเบียนในรายวิชาภาษาอังกฤษมาบ้างแล้ว สอดคล้องกับ Sa-e-dee, S. ที่ได้ศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในเมือง Semarang พบว่า ปัจจัยที่ทำให้เกิดปัญหาของการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย ได้แก่ นักเรียนฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษได้ไม่เพียงพอ ครูใช้ภาษาท้องถิ่นในขณะนั้นที่สอนภาษาอังกฤษ ภาษาท้องถิ่นและสำเนียงไทยทำให้เกิดปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ครูไม่เน้นย้ำให้นักเรียนออกเสียงภาษาอังกฤษ นักเรียนบางคนรู้สึกไม่สบายใจและไม่ตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนรู้สึกไม่มีแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และนักเรียนบางคนไม่สนใจภาษาอังกฤษ (Sa-e-dee, S., 2020) และจากการวิเคราะห์สาเหตุและปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้ายของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตนั้น ทำให้ผู้วิจัยเห็นแนวทางในการแก้ปัญหา คือ ใช้การฝึกปฏิบัติการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์ในการเตรียมและปรับปรุงพื้นฐานนักศึกษาเพื่อให้นักศึกษาได้เข้าใจและสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง สอดคล้องกับ รุสลาน สาแม และเปรมินทร์ คาระวี ที่ให้ทัศนะว่า การที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจและออกเสียงถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์มากเท่าใด จะทำให้มีโอกาสออกเสียงภาษาอังกฤษได้คล้ายกับเจ้าของภาษามากขึ้นเท่านั้น ส่งผลให้เกิดความมั่นใจในการออกเสียง เกิดการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ และความรู้ทางด้านสัทศาสตร์และการออกเสียงพยัญชนะได้อย่างถูกต้องนั้นจะสนับสนุนการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้ดีขึ้น (รุสลาน สาแม และเปรมินทร์ คาระวี, 2558)

องค์ความรู้ใหม่

ภาพที่ 1 ข้อผิดพลาดจากการออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาอังกฤษ

ข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษ มีลักษณะสำคัญ คือ การแปรเสียง การเปลี่ยนเสียง และการตัดเสียง สาเหตุของการผิดพลาดเกิดขึ้นจากสาเหตุข้อผิดพลาดจากการปะปนระหว่างภาษา (Interlingual Error) ความยากในตัวภาษาเอง (Intralingual Error) และ การพัฒนาผู้เรียน (Developmental Error) การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษามีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลเพื่อใช้ในการเตรียมพร้อมผู้เรียน ผู้สอนสามารถค้นหากลิวิธีและสื่อการสอนเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาโดยมีข้อผิดพลาดน้อยที่สุดหรือไม่มีข้อผิดพลาดเลย

สรุปและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องนี้ สรุปได้ว่า 1) ข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา พบได้ 3 ลักษณะ คือ การแปรเสียง การเปลี่ยนเสียงและการตัดเสียง 2) สาเหตุและปัจจัยข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษ ได้แก่ 2.1) มาจากภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาที่นักศึกษาใช้ในชีวิตประจำวันนั้นมีอิทธิพลต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ เกิดการปะปนกันของทั้งสองภาษา อีกทั้งเป็นเพราะภาษาอังกฤษมีกฎเกณฑ์ที่นักศึกษาไม่รู้และนำมาใช้ไม่ถูกต้อง 2.2) นักศึกษาไม่ได้รับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเท่าที่ควร จึงมีข้อเสนอแนะ ดังนี้ 1) กลุ่มตัวอย่างมีความหลากหลายและมีจำนวนมาก ควรเจาะจงเฉพาะสาขาวิชา 2) คำศัพท์ที่ใช้ทดสอบการออกเสียง ควรมีย่อเสียงพยัญชนะท้ายอื่น ๆ เพิ่มเติม การนำผลการวิจัยไปใช้ 1) องค์กรสามารถนำองค์ความรู้ที่ได้ไปใช้ในการเตรียมพร้อมนักศึกษาในทุกระดับชั้น ทุกสาขาวิชาเพื่อให้นักศึกษาได้รับการพัฒนาทักษะพื้นฐานในการสื่อสารภาษาอังกฤษและเพื่อเป็นการเพื่อการเตรียมตัวให้พร้อมต่อการทดสอบวัดระดับทางด้านทักษะภาษาอังกฤษ 2) คณาจารย์สามารถนำผลวิจัยไปใช้บูรณาการในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาการออกเสียงภาษาอังกฤษ และรายวิชาสหศาสตร์และสหวิทยา 3) คณาจารย์และนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตสามารถนำงานวิจัยไปอ้างอิงในการทำวิจัยในชั้นเรียนได้ 4) นักศึกษาที่ประสงค์เข้าศึกษา หรือ กำลังศึกษาอยู่ในหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตสามารถนำผลงานวิจัยไปอภิปรายและเรียนเพื่อให้เกิดความตระหนักในความสำคัญของการสื่อสารภาษาอังกฤษ

เอกสารอ้างอิง

- กมลเนตร ลีวามะ. (2544). การศึกษาเปรียบเทียบการออกเสียงพยัญชนะกักท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีภูมิหลังทางภาษาต่างกัน. ใน วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กัญญารัตน์ เอี่ยมวันทอง. (2565). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อทักษะการเรียนรู้สำหรับนักศึกษาปริญญาตรีในศตวรรษที่ 21. SSRU Journal of Public Administration, 5(3), 267-278.
- ถิรวัฒน์ ตันทนิส. (2555). การศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษและกลวิธีการเรียนออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาสหวิทยาการชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. Language and Linguistics, 31(1), 81-102.
- ทิพย์วรรณ จรรยาสุภาพ. (2525). การวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง. ใน วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชามัธยมศึกษา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รุสลาณ สาแม และเปรมินทร์ คาระวี. (2558). พฤติกรรมการออกเสียงพยางค์หนัก - เบาในคำภาษาอังกฤษจากผล การสอนแบบฟัง - พูดร่วมกับการสอนความรู้ทางสหศาสตร์: การศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

- โรงเรียนศิริราชูรส์สามัคคี อำเภอมายอ จังหวัดปัตตานี. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 26(1), 85-99.
- ศิริรัตน์ ชูพันธ์ และอรรถพล พิพัฒน์. (2560). การออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี. *Humanities Journal*, 24(1), 222-250.
- อาทิตย์ ถมมา และคณะ. (2564). การศึกษาเปรียบเทียบปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษและภาษาไทย: ความเหมือนและแตกต่าง. *Journal of MCU Ubon Review*, 6(1), 737-756.
- อาภาพรรษ์ เรืองกุล. (2563). ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของคำที่ลงท้ายด้วย ed ของนักศึกษาไทยระดับปริญญาตรี. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี*, 9(1), 39-55.
- Kirkpatrick, A. (2007). *World Englishes: Implications for International Communication and English Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Krejcie, R. V. & Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30(3), 607-610.
- Nakin, P. & Inpin, B. (2017). *English Consonant Pronunciation Problems for EFL Students: A Survey of EFL Students*. Chiang Rai: Mae Fah Luang University.
- Sa-e-dee, S. (2020). *English Pronunciation Problems of Thai Students in Semarang*. In thesis Partial Fulfillment of the Requirements for Degree of Bachelor of Education in English Language Education. Walisongo State Islamic University.